

Brugen af Redskabet kræver en Medbenyttelse af Kystejeren's Jord". Det er netop hans Adgang til at benytte dette Redskab, og det er ogsaa klart udtrykt i Kommissionens Forslag, idet man siger, at den Rad — det er den Garnrad, det Gærde — der skal standse. Aalens Gang langs Kysten og faa dem til at gaa ind i Rusen, skal gaa ud fra Land. Det er Pointet. Det er Grundejernens Eneret til at sætte en Rad landfast, og den kunne vi ikke tage fra ham. Det kan være en Greve eller det kan være en Husmand. Ville vi gøre noget Indgreb deri ved at sige, at ingen Grundejer maa drive Aalegaardsfiskeri, gøre vi et større Indgreb, end vi gøre ved her at sige: De og de Afstande gælde for dem, der ville benytte Aaleruser i Nærheden af de Redskaber, som en Gang ere udsatte. Altsaa, jeg tror, at vi ganske rolig kunne lade dette Spørgsmaal ligge, om Grundejerne virkelig have denne Eneadgang til at sætte Aalegaarde eller ej. Det ere vist alle enige om, at den Ret kan ingen berøve ham. Jeg kan ogsaa støtte mig til den første Betænkning, der blev afgiven i Folketinget af et Fiskeriudvalg. I dette vare de tidligere Medlemmer af Tinget Leth Formand, og Thorup var Ordfører, og han taler her i denne Betænkning, som findes i Rigsdagstidenden Tillæg B. for 1880—81 Sp. 1532—33, idet han taler om Grundejerens Ret til Aalegaardene: „Det er en Selvfølge, at Brugen af denne Ret i det lange Tidsrum noget har forandret Karakter, hvilket synes at fremgaa af Forordningen af 1750, der tillige omtaler Aaleruser; imidlertid har en Højesteretsdom af 7de Maj 1873 givet Loven den autentiske Fortolkning, at ingen anden maa udsætte Garn til Aalefangst paa saadanne Steder, som Retten kan udøves, selv om Ejeren ikke har Ruser udsat. Det er vist ikke muligt at indskrænke den bestaaende Ret saaledes, at man gaar private Forhold for nær, og det er oplyst, at denne flere Steder er bortlejet, bortforpagtet, bortfæstet og endog bortsødet; men da Aalegaardsfiskeriet drives efter den saakaldte Vandreaal og derfor som Regel kun benytttes fra noget hen i August til hen i November Maaned, skønnes ikke rettere, end at Fiskeriet maa være frit til alle Tider, naar Ruserne ikke ere udsatte o. s. v.“ Denne Grundbetragtning er akkurat den samme, som jeg gør gældende, at ingen kan formene Grundejeren den Eneret til det, man kalder Aalegaarde. Saa kommer det andet Punkt: Kan man begrænse hans Ret til

at gaa saa langt ud i Farvandet, han vil? Hvorfor? Kan man begrænse en Fiskers Ret til at sætte sine Bundgarn ud saa langt, han vil? Nej! I det Øjeblik man vil indskrænke Grundejerens Ret til kun at gaa 100 Favne fra Land — jeg har selv været inde paa det samme — da er det ulogisk at gøre det. I samme Øjeblik vi sige, hans Grundejerret hører op, begynder hans Ret som fri Fisker. Foruden at være Grundejer har han jo ogsaa den samme Ret som enhver Fisker, og denne forbyder man ikke at sætte sine Redskaber saa langt ud i Farvandet, hvor han med Fordel kan fiske. En Begrænsning udefter er man kun berettiget til at sætte af Hensyn til den fri Sejlad, og det er ogsaa gjort i Forslaget, det er en naturlig Grænse, saa der, tror jeg, vil man let komme til en Ordning, som maa respekteres. Jeg tror, at Hensynet til Sejladen ikke gør det tilledeligt at sætte sine Pæle saa langt ud, som mange have nævnt, i alt Fald i de fleste Vande; man maa ikke paa 5 Favne Vand kunne risikere at faa en Pæl gennem Bunden af Skibet. (C. Rasmussen: Saa kunne Fiskerne slet ikke komme til at fiske!) Det ærede Medlem siger, at Fiskerne saa ikke kunne komme til at fiske. Men man kan, som bekendt, fiske paa andre Maader end ved at ramme Pæle i Bunden. Det ærede Medlem vedgaar, at saaledes fisker man netop i Sundet, ikke ved at ramme Pæle ned, men Ruserne sættes til Krabber, saa at hvert Skib kan sejle over. Det kan man let komme over. Men Forholdene ved Øresundskysten ere jo af en helt anden Natur. Der er det tilskødede Stader med Stadeafgift til Statskassen. Det skal jeg imidlertid ikke komme ind paa. Jeg taler kun om de almindelige Regler. Det er altsaa min Motivering af, at vi ikke i Kommissionen have sat nogen Grænse udefter, men ladet Naturen selv anvise Grænsen der. Saa komme vi til Spørgsmaalet om Sideafstanden. Derom har jeg allerede bemærket, at jeg tror, at Kommissionen er kommen til et rigtig godt Kompromis mellem det, der er Grundejerens Interesse, og det, der er Fiskerens Interesse. Jeg skal sammenligne dette Redskab med et andet Redskab, som er et Frifisker-Redskab, det er Bundgarn. Afstandsbestemmelserne for Bundgarn i den nugældende Lov ere jo for de Kyster, hvor § 6 gælder, 300 Favne. To Bundgarn maa ikke komme hinanden nærmere end 300 Favne, og disse Bundgarn taale ikke noget andet Redskab, ikke blot noget konkurrerende Redskab, men overhovedet